

Федір Мамчур

Жив старий-престарий чоловік. Жив самотньо. Мав тільки одного-єдиного сусіда - бузька на стрісі своєї хатини. Бузьок, щоправда, жив не сам: кожного року прилітав він навесні зі своєю бузьчихою, клекотали удвох, вітали старого. А він виходив з хати, дивився з-під долоні на бузьків і щось ніби промовляв до них. Ніхто, правда, не чув, а тільки казали, що було таке.

Потім бузьки виводили трое-четверо бузьченят і вчили їх літати.

Одного разу молоде бузьчення, не розрахувавши своїх ще заслабких сил, упало в глибоку прірву, зламало собі ніжку і крило пошкодило. Бачив те нещастя старий чоловік. і хоч який був кволий і немічний, але підібрав зраненого птаха і приніс його до себе. Десь із місяць виходжував його, а коли ніжка і крило зовсім зажили, вініс надвір і відпустив до пташиної родини, яка вітала його радісним клекотанням...

Восени полинули бузьки в далекий вирій. Минула зима... А коли з-за гір повіяли теплі весняні вітри, повернулися знову до хатини старого. Лиш не старі, а молоді: той самий, якого врятував він від загибелі, і його молода бузьчиха.

І кожне з них принесло у дзьобові по зернині. Поклали ті зернята на долоню старому, і зрозумів він, що не прості то зерна, а чарівні, принесені з країв, де квітує вічне літо. І що тільки любов і вдячність підказали бузькам, які саме зерна потрібно принести старому.

Оту зернинку, що приніс бузьок, посадив старий біля самої хати, а ту, що принесла бузьчиха - над кручею. Поливав їх водою з джерела. І зросли з тих зерен небачені тут раніше кущі. Зацвіли вони в травневу пору пахучими квітами: бузьків кущ - фіолетовими кетягами, а бузьчи-шин - білими, схожими на парасольки, суцвіттями. Отоді й назвав той

вдячний чоловік бузьків кущ бузком, а бузь-чишин - бузиною.

Бузок веселив зір своїм цвітом, а бузина дарувала старому цілющі ліки від багатьох хвороб.

А коли старого вже не стало на світі, розрослися оті кущі по всьому краю і залишилися люди вдячні старому, що навчив їх робити з бузини ліки...